

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Ad fontes

Doba, která zuří kolem nás, přináší každý den něco nového a překvapivého. Vzniká chaos ve školní docházce, v procesu učení,

i v myslích studentů. Z nastalého zmatku se kupodivu rodí i dobré nápady a smělé tvůrčí činy. V tomto čísle Pulsu otiškujeme text Elišky Michlové (4. A) na téma distanční výuky. Dále Vás čeká netradiční dopis Ježíškovi maturantky Anny Pejchové, na druhé straně se objevuje kresba Adély Randákové.

Vynucené omezování výuky s sebou nese i přemýšlení o podstatě učitelské profese. Zřejmě se tak rozbíhá jakýsi obrodný proces, který nás vrací zpět k pramenům. V tomto smyslu můžeme chápat i nově nastolenou diskusi o budoucím vzhledu gymnaziální auly. Architektonická úprava z 80. let zakrývala vše původní a podstatné. Po 40 letech je tu možnost přiznat původní architektonické prvky. Aula se může stát významným symbolem v hledání identity vrchlabského gymnázia. Abychom kráčeli správným směrem, je dobré vědět, odkud jsme vyšli.

Jan Salvét a Jan Krejčí

Nesnesitelná lehkost distanční výuky

Ze začátku vše vypadalo tak snadně, místo ranního vstávání a spěchu stačí jen otevřít oči a počítač a škola přijde za vámi. Žádné snídaně za pochodu, dobíhání do třídy těsně před zvoněním, a dokonce ani není třeba hledat čisté džiny, vystačíte si s týden starým pyžamem. Vaší novou lavicí se teď stává gauč či postel se záplavou pohodlných polštářů. Mohlo by vám to připadat jako školní ráj, který vás nikdy neomrzí. Za několik dnů ale zjistíte, že váš pomyslný ráj má čtyři stěny a zavřené dveře. Stalo se z něj domácí vězení.

Rázem už to není taková pohoda, jak to vypadalo. Jestli jste si mysleli, že některé předměty už nemůžou být nudnější, mylili jste se. Na ploché obrazovce jsou už přímo k nesnesení. Nakonec zjistíte, že na pohodlné posteli s možností vypnutí obrazu i zvuku se těžko hledají zbytky soustředěnosti. Zhrozíte se, protože vám dojde, že vám chybí už i někdo, jako je učitel, jehož předmět jste zrovna dvakrát v lásce neměli. A za živého spolužáka byste dali celé kapesné.

Nejdůležitější poznatek z celé distanční výuky je ten, že kontakt s živými lidmi žádná technika nenahradí. Mezery v učivu nejsou tím jediným, čím nám samota ve vlastních pokojích před plochými obrazovkami hrozí.

Eliška Michlová (4. A)

Dopis Ježíškovi (Ježíši)

Milý Ježíšku,

vím, že takhle začíná každý dopis, který se k tobě dostane. To nevádí, nechci být nijak originální. Bolí mě hlava, jako kdybych měla nasazenou trnovou korunu nebo jako kdybych se právě probudila po té nejhorší propité noci, ačkoliv jsem už pár týdnů úplně střízlivá. O to podivnější a neuvěřitelnější je, že ti píšu.

Nevím, jestli na mě myslíš. Proč bys taky měl? Připadá mi, jako kdybychom se naposledy viděli někdy na začátku prvního století našeho letopočtu. Dlouhá doba, kterou si uvědomuji právě přes tu příšerně šířící střízlivost. Snažím se ty myšlenky potlačit vínem. Velkou spoustou vína. Nevím, jestli je to štěstí už dost zničeného opilce, nebo velká smůla právě začínajícího alkoholika, ale jakmile se víno dotkne mých rtů, promění se ve vodu.

Z celého srdce doufám, že odepíšeš. Stačí krátká odpověď. Ve spáncích se mi rozpoutala strašlivá bouře. Nedokončené myšlenky se mi honí hlavou jako vložky zmítané divokým větrem. Jen ať je někam daleko odnese. Potřebuji vědět, jak se máš. Napiš mi pár slov, jen pár slov o tvém novém životě. Víím, jsi teď oblíbený! Každý rok obdržíš k narozeninám miliony nečitelných dopisů, umatlaných, upřímných, důvěřivých obrázků, seznamy všech možných dětských přání. Já ti dnes píšu úplně poprvé a zřejmě i úplně naposledy. Víím, že na starý život dávno nemyslíš. Ani se ti nedivím, když víím, jak příšerným a krutým způsobem byl ukončen. Připadám si teď jako svíčka ve větru. Můj vlastní ledový plamen mě spaluje, ruce i nohy mi hoří, odumírají horkem a myšlenky přesto zamrzají. Tvůj starý život pro mě znamenal víc. Vždyť tvůj starý život u mě začal. Prosím tě, napiš mi pár řádků, jinak se steskem utrápím. Vždycky jsi miloval lidi, a taky jsi na to doplatil. A miluješ je stále, jen už jim to nemůžeš ukázat. Asi proto jim dovoluješ, aby se tvým jménem mezi sebou obdarovávali.

Chci ti toho ještě tolik říct. Nemám tu nikoho, koho by zajímaly mé bezcenné, sněhem zapadané myšlenky.

Milý Ježíšku, tímto dopisem tě žádám o jediné: Neměň mé víno na vodu. Dovol mi ještě jednou, úplně naposledy, pocítit na jazyku chuť nevinného, tekutého hříchu. Děkuji ti...

Ach, jak je mi najednou lehké. Asi jako tobě, když z tebe po té strašlivé cestě sejmulí tíhu obrovského dřevěného kříže. Teď už víím, proč ti žádný další dopis nenapišu. Připadám si lehká, jako prázdná, do dna vypitá lahev. Vlastně tu svoji dokonce vidím. Vidím svoji vypitou lahev, vidím svoji ruku, jak ji křečovitě svírá přemrzlými prsty, vidím své nahé tělo, těžce poznamenané staletími samoty. Nenapišu ti už žádný dopis ze dvou důvodů, oba jsou tak prosté.

Prvním důvodem je neschopnost mého mrtvého těla zvednout ruku, zvednout tužku, zvednout papír a něco na něj napsat.

Druhý důvod je ještě prostší. Chci být s tebou, chci být pouhá myšlenka, chci za tebou vystoupat nad oblak, ze kterého ještě před malou chvílí padaly nesnesitelně těžké vložky na mou unavenou hlavu. Copak existuje něco silnějšího, než láska matky k synovi?

Milý Ježíšku, děkuji ti, že jsi moji vodu proměnil zpět na víno a pozval mě tak k sobě, do svého nového života. Brzy se uvidíme,

Tvoje milující Marie

Anna Pejchová (8. A)

Adéla Randáková